

VIII.

Въ туй село Волскый слѣзе на единъ гѣстилницѣ, която завземала, като орлово гнѣздо, най-высокытъ краища на единъ отсоченъ канарѣ. На прѣднѣтъ странѣ на гостилницѣтъ имаше наддадена къмъ езерото една тѣсна стая, подградена по крайтъ на канарѣтъ съ единъ нискъкъ зидъ, и тая стая служаше за расхожденіе и отпочиваніе на гоститѣ. Подградата, отъ дѣто ся виждаше езерото, бѣше порутена и на срѣдѣтъ прѣсѣчена отъ широкъ пукнатинѣ. Волскый си проврѣ главѣтъ прѣвъ тѣзи пукнатинѣ, и до тридесеть крака долу подъ себе си видѣ хубавѣтъ зеленъ водѣ на езерото, обиколена отъ всякъдѣ съ стрѣмны стѣны отъ канарѣтъ, ископаны отъ водѣтъ като корытище.

— Не ся наводай, много, каза гостилникѣтъ, като го дръпнѣ за рѣжавѣтъ. Бога ми, ако да ти ся подхлѣзнеше кракѣтъ! . . . или не знаешъ че езерото е твърдѣ дълбоко? Тука въ крайтъ дѣното е до сто лактіе, петдесеть стѣпки по-на вѣтрѣ отъ канарѣтъ има хилядѣ . . . а на срѣдѣтъ е бездна . . .